

Arrest

nr. 313 645 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten T. VAN NOORBEECK
en A. VODDERIE
Leuvensestraat 17
3290 DIEST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2023 *“tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord”* (bijlage 59).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 23 december 2021 een aanvraag in voor de verblijfsstatus van begunstigde van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (hierna: het Terugtrekkings-akkoord). Op 19 december 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf onder de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 69duodecies, § 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, die op 23.12.2021 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)am(en): [L.]

Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Het recht op verblijf of van het recht of de vernieuwing van het recht op klein grensverkeer in de hoedanigheid van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf of zijn recht op klein grensverkeer ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Gelet op het gegeven dat het Verenigd Koninkrijk op 31.01.2020 de Europese Unie heeft verlaten en er op 31.12.2020 om middernacht een einde kwam aan de door het Terugtrekkingsakkoord voorziene overgangsperiode voldoen onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden (die zelf geen burger van de Unie zijn) sindsdien niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van het recht op vrij verkeer van personen zoals voorzien door het Unierecht.

U voldoet dan ook niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie, welke enkel aan burgers van de Unie kan worden verleend overeenkomstig de artikelen 40 § 2 of 40bis § 2, in samenlezing met artikel 42 § 1 of 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Alle onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden die voor het einde van de overgangsperiode op 31.12.2020 hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend, moeten, indien zij hun verblijf in België willen verderzetten, een aanvraag indienen voor een verblijf als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) bij de gemeente waar zij verblijven.

Betrokkene heeft het verblijfsrecht als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) als houder van een geldig verblijfsrecht aangevraagd d.d. 23.12.2021.

Artikel 69duodecies. § 2 van het KB van 08.10.1981 stelt de volgende voorwaarden: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, dienen de in artikel 69undecies 1° tot 3°, bedoelde personen, die reeds in het bezit zijn van een geldige verklaring van inschrijving, een geldige verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf, een geldige duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of een geldig document voor grensarbeiders, de volgende documenten voor te leggen:

- 1° een kopie van het geldig paspoort, of, voor de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, een kopie van de geldige identiteitskaart van de betrokkene;
- 2° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, een kopie van zijn geldige verklaring van inschrijving, van zijn geldige verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf, een geldige duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van zijn geldige bijlage 15 als grensarbeider,
- 3° een uittreksel uit het Strafrechtregister of een gelijkwaardig document, zoals bedoeld in artikel 47/5 § 4, tweede lid, van de wet, indien hij ouder is dan achttien jaar.

Betrokkene legt een geldig paspoort voor bij de aanvraag. Tevens legt hij een uittreksel uit het Strafrechtregister voor. Wanneer we het uittreksel uit het Strafrechtregister bekijken merken we op dat deze niet blanco is. Wanneer we zijn volledige Belgisch en Europees Strafrechtregister opvragen merken we dat betrokkene reeds verschillende veroordelingen heeft opgelopen:

- 28.05.2013: Politie rechtbank Vilvoorde: geen houder geldig rijbewijs: geldboete + rijverbod
- 21.11.2016: Franstalige correctionele Rechtbank Brussel: Zich toegang verschaffen tot of zich handhaven in een informaticasysteem (17) + Heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf + vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen: gevangenisstraf 18 maanden
- 18.02.2019: Franstalige Politie rechtbank Brussel: Eigenaar/bewaarden geen verzekering BA: geldboete
- 13.09.2019: Politie rechtbank Antwerpen Afdeling Antwerpen: Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: identiteitskaart + geen houder geldig rijbewijs + Inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven / persoon verblijvend in België: geldboete
- 10.09.2020: Haringey Magistrates - Verenigd Koninkrijk: 6 maanden rijverbod + werkstraf
- 04.01.2021: Politie rechtbank Vilvoorde: Spoorwegpolitie: geldboete
- 14.06.2021: Franstalige Correctionele Rechtbank Brussel: Valsheid in handels- bank- of private geschriften en gebruikmaking van deze valsheid (herhaling) + oplichting (herhaling) + Heling van voorwerpen verkregen

d.m.v. een misdaad of wanbedrijf (herhaling) + Poging tot oplichting (herhaling) + Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is (herhaling) + Vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen (herhaling): gevangenisstraf 2jaren (+ geldboete).

- 14.07.2021: Franstalige Correctionele Rechtbank Brussel: Slagen en verwondingen - veroorzaken van kleine lichamelijke letsels: gevangenisstraf 10 maanden (+geldboete)

- 29.06.2023: Nederlandstalige Correctionele Rechtbank Brussel: Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevend persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling): gevangenisstraf 2 jaar + geldboete

Zoals blijkt uit het vonnis d.d. 29.06.2023 zijn de bewezen feiten laakbaar. Feiten van herhaaldelijk partnergeweld zijn een ernstig maatschappelijk probleem. Betrokkene heeft reeds meerdere veroordelingen op zijn Strafregister, ook voor feiten van slagen en verwondingen. Betrokkene werd immers op 21.11.2016 door de Franstalige correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar.

Verder blijkt uit het vonnis d.d. 14.07.2021 dat de bewezen verklaarde feiten aantonen dat hij zich niet kan beheersen en geen respect heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemens

Gezien de verschillende feiten van openbare orde en de veroordelingen voor gelijkaardige feiten (herhaling) is het redelijk te stellen dat de weigering van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel is voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen. Bijgevolg dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft er voor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moeten in de synthese-memorie "alle aangevoerde middelen worden samengevat". Overeenkomstig het zevende lid van dit wetsartikel doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verder uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en dit "zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60". In de synthesememorie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratief dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7*). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het "rechtsbeginsel van de fair play dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkings te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen". Hij betoogt ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij vat zijn middel in de synthesesnota samen als volgt:

"- de schending van artikelen 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM"):

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker door geen rekening te houden met de huidige gezinssituatie van verzoeker, welke samenwoont met zijn partner en minderjarige kinderen te 2800 Mechelen, [...], welke duurzaam verankerd zijn in België en geen mogelijkheden hebben zich elders te vestigen;

- de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

De bestreden beslissing vermeldt enkel dat “de persoonlijke belangen van verzoeker niet opwegen tegen het belang van de maatschappij in het algemeen”, zonder enige verduidelijking van het persoonlijk belang in hoofde van verzoeker waarmee aldus rekening zou zijn gehouden in concreto, waarmee de formele motiveringsplicht aldus geschonden wordt;

- de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheids-beginsel dat inhoudt dat een administratie een volledig en ernstig onderzoek moet voeren, het rechtsbeginsel van de fair play dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen en het redelijkheidsbeginsel dat inhoudt dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn;

De bestreden beslissing werd genomen zonder enig voorafgaandelijk, volledig en ernstig onderzoek naar de persoonlijke situatie van verzoeker, noch met de impact van de bestreden beslissing;

De bestreden beslissing houdt ook geen rekening met de voorwaarden welke de strafuitvoerings-rechtbank in deze zal stellen aan het reclasseringsplan van verzoeker, wat enig vermeend gevaar voor de openbare orde of veiligheid aldus neutraliseert;

De bestreden beslissing is tevens allerm minst fair te noemen nu nooit eerder getracht werd het verblijf van verzoeker te beëindigen, hoewel de Belgische Staat daartoe de mogelijkheid reeds per 14 juni 2021 had;

- Vierde onderdeel: De bestreden beslissing is tenslotte kennelijk onredelijk:

De bestreden beslissing houdt ten onrechte geen rekening met de enorme impact welke zij heeft op het leven van verzoeker en dat van zijn gezin, en is tevens disproportioneel, nu verzoeker niet meer bij zijn gezin zal kunnen verblijven, waardoor zij de facto verplicht zullen worden te verhuizen;”

3.2. Verweerders repliek in de nota met opmerkingen luidt als volgt:

“1. Verzoekende partij voert in haar middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar geeft op dit vlak eigenlijk geen uiteenzetting waarom dit zou zijn. Dit onderdeel van het middel dient dan ook in hoofde als niet-ontvankelijk aanzien te worden. Indien dit onderdeel van het middel toch als ontvankelijk aanzien zou worden, merkt verwerende partij ten overvloede op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, voorziet slechts in de definiëring van begrippen, zodat verwerende partij niet inziet op welke wijze deze bepaling zou worden geschonden door de bestreden beslissing.

3. Verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dan ook in realiteit de schending aan van de materiële motiveringsverplichting. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

4. De bestreden beslissing werd in uitvoering van artikel 69duodecies, §7, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 genomen op basis van artikel 69duodecies, §2 van hetzelfde Koninklijk Besluit dat aangeeft dat:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, dienen de in artikel 69undecies 1° tot 3°, bedoelde personen, die reeds in het bezit zijn van een geldige verklaring van inschrijving, een geldige verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf, een geldige duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of een geldig document voor grensarbeiders, de volgende documenten voor te leggen:

- 1° een kopie van het geldig paspoort, of, voor de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, een kopie van de geldige identiteitskaart van de betrokkene;*
- 2° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, een kopie van zijn geldige verklaring van inschrijving, van zijn geldige verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf, een geldige duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van zijn geldige bijlage 15 als grensarbeider,*
- 3° een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, zoals bedoeld in artikel 47/5 § 4, tweede lid, van de wet, indien hij ouder is dan achttien jaar.”*

Het is op dit vlak dat er zich een probleem stelt ten aanzien van verzoekende partij. Uit het uittreksel uit het strafregister blijkt immers dat verzoekende partij tussen 2013 en 2023 met de regelmaat van de klok veroordeeld werd voor vaak ernstige feiten. In dit opzicht maakt verwerende partij dan ook een beoordeling van de situatie van verzoekende partij en dan in het bijzonder van het gevaar dat er bestaat voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Concreet geeft de bestreden beslissing aan dat:

[...]

Deze gegevens blijken inderdaad uit het administratief dossier. Sterker nog, nagenoeg het gehele administratief dossier bestaat uit vonnissen allerhande. In de bestreden beslissing zal verwerende partij dan ook terecht besluiten dat:

“Bijgevolg dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord.”

Dit besluit beantwoordt inderdaad aan de voorwaarden zoals deze door het Koninklijk Besluit voorzien wordt en het betoog van verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan.

Deze beslissing is dan ook terecht genomen.

5. Verzoekende partij voert in haar tweede middel in eerste instantie eveneens een schending van het artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aangaande het eerbiedigen van het private en familieleden in hoofde van verzoekende partij kan gesteld worden dat er geen sprake is van een gezinsleven van verzoekende partij in deze zin dat een dergelijke omstandigheid tot enige rechten kan leiden, in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat er geen sprake is van een dergelijke omstandigheid en bijgevolg evenmin van een schending van artikel 8 EVRM.

Ondergeschikt toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden, noch toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is van verwerende partij te oordelen dat er geen sprake is van een gezinsleven. Sterker nog, uit het administratief dossier blijkt dat de feiten welke aanleiding gaven tot de veroordeling van 29.06.2023 net plaatsvonden in een contact van de relatie met de partner van verzoekende partij waarbij hij op 03.07.2021 het geweld tegen haar niet schuwde waardoor toch een aantal vragen gesteld kunnen worden bij de hechtheid van deze relatie.

Aangezien dit een beslissing omtrent de weigering van het verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord geweigerd werd, heeft het EHRM aanvaard dat er sprake is van inmenging en men rekening moet houden met artikel 8, lid 2 EVRM. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat door artikel 8 EVRM wordt gewaarborgd is niet absoluut. Het kan inderdaad worden beperkt door de staten binnen de grenzen die in bovengenoemde paragraaf zijn uiteengezet. De inmenging van de overheidsinstanties is toegestaan op voorwaarde dat de wet daarin voorziet en dat zij is ingegeven door een of meer legitieme doelstellingen die bedoeld zijn in artikel 8, lid 2 EVRM. De inmenging van de overheidsdienst is dus toegestaan op voorwaarde dat de wet hierin voorziet heeft, zij is ingegeven door een of meerdere doelstellingen vernoemd in de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM en zij noodzakelijk is voor een democratische samenleving. In dit laatste perspectief is het de verantwoordelijkheid van de autoriteit om aan te tonen dat het erom gaat een redelijk evenwicht te vinden tussen het doel en de ernst van de inbreuk

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.

Het is in het kader van dit beginsel dat de Belgische en Europese wetgevers van mening waren dat het noodzakelijk was om een einde te maken aan het verblijf van Europese burgers of hun gezinsleden wanneer zij een bedreiging vormden voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De nagestreefde doelen omvatten de controle op immigratie, de bescherming van de nationale veiligheid en de handhaving van de openbare orde. Bijgevolg moet worden opgemerkt dat deze doelstellingen overeenstemmen met de opdracht van de staat om de openbare orde in België te waarborgen. Deze doelstelling wordt vermeld in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM.

De maatregel die door de wet wordt voorzien streeft een legitiem doel na. Gelet op het nagestreefde doel, moet worden vastgesteld dat de maatregelen van de wetgever proportioneel zijn.

In deze zaak volgt uit de bestreden beslissing dat verweerder het privé- en gezinsleven van verzoeker inderdaad beschouwd als zijnde beschermd door artikel 8 EVRM en de inmenging in aanmerking heeft genomen die de bestreden beslissing mogelijk heeft in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Er wordt bijgevolg geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

6. Voor wat de beweerde schending ten aanzien van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt verwerende partij zich overigens ook de vraag naar het belang van het opwerpen van deze bepaling nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

7. Betreffende het overigens erg algemeen en niet verder gespecificeerd aangevoerde privéleven wijst de verwerende partij er op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met de loutere verwijzing naar haar privéleven, haar banden met België en haar verblijfssituatie, waarbij noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er sprake is van een sociale of culturele integratie op het Belgische grondgebied – geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

8. Verzoekende partij merkt op dat zij geen gevaar voor de openbare orde zou zijn en dat zij in ieder geval een reclasseringstraject dient te doorlopen onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank.

Op heden is er van een dergelijk traject op geen enkele manier ook nog maar enigszins sprake.

Er moet ook worden benadrukt dat er niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Zelfs wanneer een strafuitvoeringsrechtbank het niet meer strikt noodzakelijk acht voor de openbare veiligheid houdt niet in dat verweerder het gegeven dat verzoeker in verband wordt gebracht met zwaarwichtige strafbare feiten, niet langer zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen.

Verweerder beschikt ter zake over een eigen beoordelingsbevoegdheid en is hierbij niet gebonden door de beoordeling van de Strafwetvoeringsrechtbank inzake het al dan niet handhaven van bepaalde voorwaarden inzake de hechtenis van verzoekende partij. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij herhaaldelijk veroordeeld werd voor ernstige feiten.

Verweerder heeft gemotiveerd waarom hij op basis van de voorliggende gegevens van mening is dat verzoeker kan worden geacht een gevaar te kunnen vormen voor de openbare orde en, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is deze beoordeling niet kennelijk onredelijk.

9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

11. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

12. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁸ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

13. Het evenredigheidsbeginsel staat Uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.”

3.3. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfsrecht als begunstigde van het Terugtrekkings-akkoord. Verweerder betwist op zich niet dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden om als begunstigde van dit akkoord te worden beschouwd, maar oordeelt dat hem niettemin een verblijfsrecht in deze hoedanigheid moet worden geweigerd omdat hij door zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.5. Specifiek wat de beperkingen van het recht van verblijf en het recht van binnenkomst betreft, voorziet artikel 20 van het Terugtrekkingsakkoord in zijn lid 1 en 2 wat volgt:

“1. Het gedrag van burgers van de Unie of van onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun familieleden en andere personen die rechten uit hoofde van deze titel uitoefenen, wordt, wanneer dat gedrag zich voor het eind van de overgangperiode voordeed, overeenkomstig hoofdstuk VI van Richtlijn 2004/38/EG in aanmerking genomen.

2. Het gedrag van burgers van de Unie of van onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun familieleden en andere personen die rechten uit hoofde van deze titel uitoefenen, kan, wanneer dat gedrag zich na het eind van de overgangperiode voordeed, gronden opleveren voor een beperking van het recht van verblijf door het gastland of van het recht van binnenkomst in het land van beroepsactiviteit overeenkomstig nationaal recht.”

3.6. Inzake de begunstigden van het Terugtrekkingsakkoord bepaalt artikel 47/5 van de Vreemdelingen-wet verder als volgt:

“§ 1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigden van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.

§ 2. De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord, of tot het indienen van een aanvraag voor een document tot vaststelling van de rechten van grensarbeiders.

De Koning bepaalt de wijze waarop de in het eerste lid bedoelde aanvragen worden ingediend.

§ 3. De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvragen dienen te worden ingediend ten laatste op 31 december 2021.

De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dient te worden ingediend binnen drie maanden na aankomst of, na het verstrijken van de in het eerste lid bedoelde uiterste termijn, al naargelang welke datum het laatst valt, voor de in artikel 10, eerste lid, onder e), ii) en iii) en de in artikel 10, vierde lid, van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die het recht hebben hun verblijf overeenkomstig dit hoofdstuk aan te vangen na het eind van de overgangsperiode.

[...]

§ 4. Iedere aanvrager wordt aan een systematische veiligheidscontrole en een controle van zijn strafrechtelijke antecedenten onderworpen.

De aanvrager voegt hiertoe, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het Belgisch strafregister of een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, en in voorkomend geval zijn gelegaliseerde vertaling, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden, toe bij zijn aanvraag.

§ 5. Wanneer het gedrag van de begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, dat zich na het eind van de overgangsperiode voordeed, gronden oplevert voor een beperking van het recht van verblijf of van het recht van binnenkomst in het land van beroepsactiviteit, wordt dit gedrag onderzocht overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

[...]”

3.7. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker. Het persoonlijke gedrag van verzoeker dat aan de basis lag van deze veroordelingen en van verweerders beoordeling inzake de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving speelde zich, blijkens de stukken van het administratief dossier, af zowel voor als na het einde van de overgangsperiode op 31 december 2020 waarin het Terugtrekkingsakkoord voorzag.

Nu het gedrag van verzoeker zich echter grotendeels voordeed voor het einde van deze overgangsperiode, moet gelet op voormelde bepalingen worden aangenomen dat dit gedrag in aanmerking moet worden genomen zoals dit het geval is in de Richtlijn 2004/38/EG of nog de bepalingen in de Vreemdelingenwet inzake de Unieburgers en hun familieleden.

Overeenkomstig artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet kunnen de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden worden geweigerd om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, meer bepaald wanneer hun gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, maar moet bij een dergelijke beslissing rekening worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Aldus kan worden aangenomen dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet kon beperken tot de vaststelling dat verzoeker gelet op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, zonder ook de voormelde elementen in zijn beoordeling te hebben betrokken. Verweerder lijkt in zijn beslissing ook te erkennen dat een zekere belangenafweging was vereist, waar hij overwoog dat de “*persoonlijke belangen [...] niet op[wegen] tegen het belang van de maatschappij in het algemeen*”. Evenwel blijkt noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder concreet rekening hield met de gezins- en persoonlijke belangen van verzoeker, in het bijzonder de aanwijzingen van aanwezigheid van zijn partner en minderjarige kinderen in België, en deze mee heeft betrokken in zijn beoordeling.

Aldus blijkt niet dat verweerder de nodige zorgvuldigheid in acht heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Voor zover in de nota alsnog een verdere beoordeling wordt doorgevoerd in het licht van verzoekers gezinssituatie moet

worden opgemerkt dat deze a posteriori beoordeling de vastgestelde onregelmatigheid op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kan rechtzetten.

Een miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2023 *“tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord”* wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS